

POSTANOWIENIE

14 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 14 września 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa B. w K.
przeciwko Ł. P. i T. P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 2 września 2022 r., I ACa 828/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 4 050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód B. w K. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2 września 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko Ł. P. i T. P. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Wskazał, że doprowadziło do tego naruszenie następujących przepisów:

- art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez przyjęcie nieważności umowy zawartej między stronami;
- art. 917 k.c. poprzez przyjęcie nieważności ugody zawartej pomiędzy stronami;
- art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez przyjęcie nieważności ugody zawartej pomiędzy stronami.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumentacja przedstawiona na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odnosi się do problemów prawnych, których wykładnia nie może być jednoznaczna, bowiem wynika częściowo z dyskrecyjnej władzy ocennej przysługującej sądowi rozpoznającemu sprawę. Natomiast wskazana przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest oczywista zasadność może

dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni. Na marginesie należy wskazać, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12), to znaczy, że uzasadnienie takiej przyczyny powinno zawierać pogłębiony wywód wyjaśniający powstałe wątpliwości poprzez odwołanie do dotychczasowego orzecznictwa oraz poglądów doktryny. W przedstawionym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania brak wyraźnie sformułowanych zagadnień, jak również ich szerszego umotywowania, co

uniemożliwia Sądowi Najwyższemu rozważenie, czy przedstawione kwestie mogłyby być rozważone merytorycznie jako istotne zagadnienia prawne.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

AD
[ms]